

J.K. Baltzersen
Suhms gate 7
NO-0362 OSLO

Oslo, 17.8.2014

Det kgl. justis- og beredskapsdepartement
Gullhaug Torv 4A
Postboks 8005 Dep
NO-0030 Oslo

AD.: HØRINGSRUNDE OM NY ARVELOV

Det vises til høringsrunde for ny arvelov. Undertegnedes høringsuttalelse følger vedlagt som et åpent brev til departementet.

På forhånd mange takk.

Med vennlig hilsen
J.K. Baltzersen /s/

Nei til tvangsekteskap for samboere!

Åpent brev til Det kgl. justis- og beredskapsdepartement

Arvelovsutvalget har avgitt sin innstilling, og et viktig punkt i denne innstillingen er at såkalte samboere uten felles barn, men med samværestid på fem år eller mere, skal likestilles.

Departementet hadde ivår en spørreundersøkelse til folk flest i anledning arvelovsutvalgets innstilling. Undertegnede tar seg friheten til å levere en høringsuttalelse innen fristen 1. september uten formell status som høringsinstans.

I vårt samfunn har tvangsekteskap en negativ klang, men tvangsekteskap for samboere er tilsynelatende greit så lenge man kaller det likestilling med ekteskap.

For er det ikke det man mer og mer går mot? Forskjellene mellom samboerskap og ekteskap oppheves steg for steg, og til slutt sitter man igjen med at samboere som har hatt slik status en viss tid, f.eks. fem år, er ektefeller i gavnet, men ikke i navnet.

Utvalget henviser til argumentet med at ekteskapet er noe man velger, og imøtegår dette med at å la være å inngå ekteskap ikke nødvendigvis er et valg for begge parter. Neivel? Tenk dét! Å velge å endre samlivsform, krever samtykke fra begge parter. Og nå vil altså et lovutvalg at statsmakten skal gjøre valget for mange par. Ikke overraskende, men trist. Slik er det dessverre i veldig mange tilfeller fra før.

Arvelovsutvalget argumenterer med at det ofte er den sterke parten i et forhold som velger bort ekteskapet, mens den svake parten gjerne vil ha ekteskapets beskyttelse, men ikke får det. Igjen ser vi altså at statsmakten skal velge for folk. Statsmakten har i flere årtier gjennom den såkalte velferdsstaten langt på vei overflødiggjort familiens beskyttelse, og dermed i stor grad også ekteskapet. Og nå vil altså et arvelovsutvalg allikevel tvinge folk inn i et slags ekteskap i gavnet.

På den ene siden sier statsmakten at det er tokarrièrefamiliemodellen som er normen. Barn skal i institusjon fra de er ett år gamle. Begge foreldre skal være i arbeide. Énkarrièrefamiliemodellen var mye vanligere før, selvom den ikke er helt utryddet. Men i den grad den fortsatt er i bruk, er den neppe så aktuell for par uten barn, skjønt man kan jo tenke seg både ektepar og samboerpar med en slik modell med barn, men uten felles barn. Samtidig som den politisk korrekte statsmakten egentlig ikke ønsker seg den modellen som det ifølge utvalget tilsynelatende er nødvendig å beskytte.

Men her ser vi lett at det arvelovsutvalget synes å ville gjøre er å anvende fenomenet at noen trenger ekteskapets beskyttelse, og dermed skal man tvinge et slags ekteskap i gavnet på alle samboerpar med en varighet på mer enn fem år.

Men la oss ikke være så kategoriske. Det kan nok være mange parforhold der den ene gjør mesteparten av arbeidet på hjemmefronten, selvom begge i parforholdet er i arbeide. Men hvem er det egentlig som skal ha ansvaret for at beskyttelsen er tilstrekkelig? Er det Staten som skal komme og tre én løsning nedover hodene på alle?

Vi ser her et mønster. Det er en beklagelig tendens at konsekvensen av valg skal oppheves. Her er det konsekvensen av valg av samlivsform som skal oppheves.

Utvalget har tilsynelatende vurdert å likestille også såkalt særboerskap med ekteskapet, men har slått det fra seg fordi særboere etter sigende ikke har like stort behov for beskyttelse og det kan være vanskelig å fastslå hvilke såkalte særboere virkelig er i såkalt ekteskaplignende forhold. Men hvordan kan man egentlig vite at to som bor sammen er i såkalt ekteskaplignende forhold? Et ektepar kan ha hver sitt soverom, f.eks. fordi foretrukne temperaturforhold om natten er forskjellige. Men med et ektepar vet man at de er gift, for et ekteskap er en formell union. At det offentlige skal blande seg i hva som er et ekteskaplignende forhold, innebærer at det offentlige blander seg i «hva som skjer på soverommet».

Hva blir det neste? Felleseie for samboere som har bodd sammen i minst fem år? Skal man inngå en samboerpakt for å få særeie som samboere? En samboerpakt, som nødvendigvis må være formell, som

en reservasjon til et forhold som ikke er formeit?

Skal man ha en gjennomskjæringsregel i likhet med den skattemyndigheter har? Hvis det kan sannsynliggjøres at en part i et samboerforhold har valgt bort ekteskapet for å unngå noe som ansees som en ulempe, skal ekteskapet ansees som inngått på dette punktet?

Nei til tvangsekteskap for samboere!

Med vennlig hilsen
J.K. Baltzersen
